

Kaznovani šaljivec.

Igrica v enem dejanju. — Spisala *Marica Gregoričeva*.

OSEBE: **Mirko**, učenec. — **Andulka**, njegova sestrična. — **Zora**, postrežnica.

1. prizor.

Zora, Mirko.

Zora (pospravlja in briše prah po mizi).

Mirko (pride molče skozi stranska vrata in obesi šolsko torbo na klin).

Zora (se ozre, nagloma proti prišlecju): A, ti si, Mirko? Pa kako, da niti ne pozdraviš?

Mirko (zaničljivo): Saj nisi moja mati, da bi te pozdravljal.

Zora: Kdaj se vendar poboljšaš, fantek? Ne pozdravljaj le matere, ampak vsakogar, ki je v hiši, ko prideš iz šole! —

Mirko: Torej tudi tatu?

Zora: Jezik imaš pač oster! Kdo ve, če se ti v šoli tako urno giblje?

Mirko: Eh! — Kje pa je mati?

Zora: Davi je prejela brzozavko, da je babica hudo zbolela. In tako se je takoj odpravila in odpotovala.

Mirko: Ali res, Zora?

Zora: Zdi se mi, da se tega veseliš!

Mirko: Kako bi se ne? Popoldne ne pojdem v šolo, ampak na drsališče. Ej, to pojde po ledu, da bo pod nogami vse pokalo!

Zora: Zaman se veseliš; danes sem jaz tvoja mati, in ako ne pojdeš v šolo sam, te odvedem jaz!

Mirko: Ha-ha! Govoriš, kakor da bi se te moral bati!

Zora: Gospodinja mi je velela, naj sem s teboj jako stroga, no, in ravnati se hočem po njenem povelju.

Mirko: O, ti našemljena babura! (Potegne jo za kite.) Kako se postavlja pred menoj!

Zora: Le počakaj, dečko! Takoj grem po brezovko!

Mirko: Le prinesi jo, le!

Zora (odhaja proti vratom, kjer se sreča z Andulko): O!

2. prizor.

Andulka, prejšnja.

Andulka: Dober dan! Trkala sem, najbrže me niste čuli!

Zora (ji kima z glavo v pozdrav).

Mirko: O, Andulka! Ali si dospela sama?

Andulka: S služabnico sem prišla do hišnega praga! Kje pa je teta?

Zora: A, tako! Ti si Mirkova sestrična? (Naglo se ozre.) Ali ni pozvonilo? (Odide.)

Mirko: Odpeljala se je k babici, ki je obolela. Ali to naj te nič ne skrbi; naredi, ko da si doma! Glej, tukaj v to-le sobo stopi in odloži!

Andulka (molče pokima in odide).

Mirko: Andulka je prišla o pravem času, ravno ko me je dekla nameravala pretepati. Ampak sedaj ji pa jaz nekaj naženem. Hm! Ali kaj naj naredim, da bi se Zora bolj jezila? (Premišlja.) Aha! Nekaj mi je že šinilo na um! Zori porečem, da je Andulka gluha; Andulki pa povem, da Zora ničesar ne čuje! Hi-hi-hi! —

Zora (se vrne).

Mirko: Kdo pa je povlekel za zvonec?

Zora: Ogljar je bil! (Tiho.) Kje pa je Andulka?

Mirko: Čemu pa govoriš tako tiho? Saj je Andulka gluha; jako moraš kričati, da te razume.

Zora: Gluha je! Ubožica! Oh, zopet zvoni! (Odide.)

3. prizor.

Mirko, Andulka, pozneje Zora.

Andulka (se vrne brez pokrivala): Sam si? A zdelo se mi je, da sem slišala govorjenje!

Mirko: Postrežnica je bila ravnokar tukaj. Čuj, da ne pozabim! Zora je gluha! Skoro ničesar ne čuje! Kriči, kadar govoriš z njo!

Andulka: Že prav! O, ubožica!

Zora (se vrne).

Mirko (namenoma tiho): Kdo pa je bil?

Zora: Kaj praviš?

Mirko (glasno): Kdo je zvonil?

Zora: Pismonoša je donesel časopise.

Mirko: A tako! (Andulki.) Sedi, Andulka, in ogleduj si to knjigo.

Zora (jako glasno, govori po zlogih in gleda Andulki v usta): Ali si jako trudna?

Andulka (enako ko Zora): Ne toliko! Vozila sem se tudi!

Mirko (sede na nizek stolček, zase): Šala se je že začela!

Zora (kakor prej): Kdo pa ti je naredil ta lepi predpasnik?

Andulka (zase proti Mirkotu): Mirko! Mene ušesa bole.

Zora: Ah, težko je gluhemu človeku!

Andulka (sočutno zase): Sama sebi se smili.

Zora (glasno): Jaz te ne razumem!

Andulka (Mirkotu): V grlu me praska, Mirko!

Mirko (se posmiha in premetava na stolcu): Potrpljenje!

Zora (glasno): Ali si bolna?

Andulka (Mirkotu): Ta ženska je nora, Mirko!

Zora (glasno): Zakaj pa ne odgovarjaš na moja vprašanja?

Andulka (zase): Zija kakor pav!

Zora (zase): Ali čuješ, Mirko?

Mirko: Saj nisem gluhi!

Andulka (glasno po zlogih): Odkod si pa ti?

Zora (zase): Ta pa vpije ko sraka!

Andulka (zase): Bogu bodi hvala, da ti nisem enaka! (Glasno.) Čuj, odkod si?

Zora (glasno): Iz Mišje vasi!

Andulka (zase): Ki glušče rodi! Ha-ha-ha!

Zora: Kaj se pa posmihaš?

Andulka: Tebi, ubožica gluha!

Zora: Kaj mrmraš, trska suha!

Andulka (glasno): Ponovi, kar si rekla!

Zora (glasno): Sem že pozabila!

Andulka (glasno): Ti si menda tudi zlobna!

Zora (zase): Ampak rada bi bila meni podobna!

Andulka (zase): Taka koza!

Zora: Ta je pa popolnem gluha kakor pajek!

Andulka: Jaz da sem gluha? Ali čuješ, Mirko? (Zori): O, ti črni močerad!

Zora (Mirkotu): Dobro, da je tvoja sorodnica, drugače bi ji zasolila krepko zaušnico!

Andulka (glasno): Meni? Norica!

Zora (glasno): Molči, pustna šema!

Mirko (vstane): Sedaj pa je najpametneje, da pobegnem! (Odide.)

Andulka: Ali želiš, da te po zobeh!

Zora: Predrznica razposajena!

Andulka: Zarobljenka!

Zora: Kako sem si to vendar zaslužila? Ti, ali se ne sramuješ?

Andulka: Teti povem, ko se povrne, za vse pridevke, ki si mi jih naštel!

Zora (glasno): Ali si jih čula?

Andulka: Saj nisem gluha ko ti!

— V nosu prst tiči —

— Nos naprej štrli —

Zora: Jaz gluha! O, hvala Bogu, prav dobro čujem!

Andulka: Ali res?

Zora: Kaj se pa čudiš? Seveda!

Andulka (glasno): Mirko pa mi je dejal, da si popolnoma gluha.

Zora: Mirko? Kako to? Meni je pa rekel, da si gluha ti!

Andulka: Ali je mogoče?

Zora: Aha! Sedaj razumem, zakaj se je izmuznil iz sobe.

Andulka: Kaj, Mirko da bi bil tako hudomušen? O, tega mu pa ne smeva prizanesti!

Zora: Pokličem ga! Mirko! Mirko!

Mirko (se pokaže boječe pri vratih).

Andulka: Pridi no, semkaj pridi!

Zora: No, kaj se pa otresaš? Andulka bi ti rada nekaj povedala!

Mirko (stopa počasi v sobo).

Andulka: Čuj, čuj, Mirko! (Jezno.) Ker si me tako grdo in nespodobno nalagal, si zapomni, da te o počitnicah ne maramo!

Mirko (obstoji boječ).

Zora: Aha! Zbogom torej vse tiste poletenske zabave, o katerih si mi časih navdušeno pripovedoval.

Mirko: Oprosti, Andulka!

Zora: Le tiho bodi in poslušaj!

Andulka: In marogastega kozlička tudi ne dobiš, kakor sem ti obetala.

Zora: Prav je tako, Andulčica! (Mirkotú.) In pa gospé poveva vse, ko se povrne!

Mirko (gleda ponižan in preplašen).

Andulka: Veš! Nič manj nego deset štrukeljčkov sem ti prinesla, ampak pojedli jih bova z Zorko skupaj! —

Zora: Oj, kako si dobra, Andulka! V zahvalo te povedem po obedu iz mesta na drsališče, ki ga gotovo še nisi videla. In tamkaj bova srkali topli čaj! Mirko pa naj doma piše kazen.

Mirko (poklekne): Oprostita mi obe!

Andulka: Kaj še! Ha-ha! Na drsališče! Kako me to veseli. Ali ti je tako všeč, Mirko?

Mirko (joka glasno).

Andulka: No, kaj pa jokaš?

Zora: Nikar se ga ne usmili, Andulka. Mirko ne joka iz kesanja, marveč iz jeze, ker ne pojde z nama.

Mirko: Nikoli več ne storim vama hudega!

Andulka: Prepozno! Prej si se smejal ti, sedaj se pa me! He-he-he!

Zora: Hi-hi-hi!

(Zastor pade.)

